Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Де конструктори?
— Вони на громадських засадах миють сьогодні підлоги.

Перець

№ 22 (561) РІК ВИДАННЯ XXV

Ціна 10 коп.

КИЇВ. ЛИСТОПАД 1965

Мал. БЕ-ІЦА

— Товариші, план горить, натиснемо на вал!

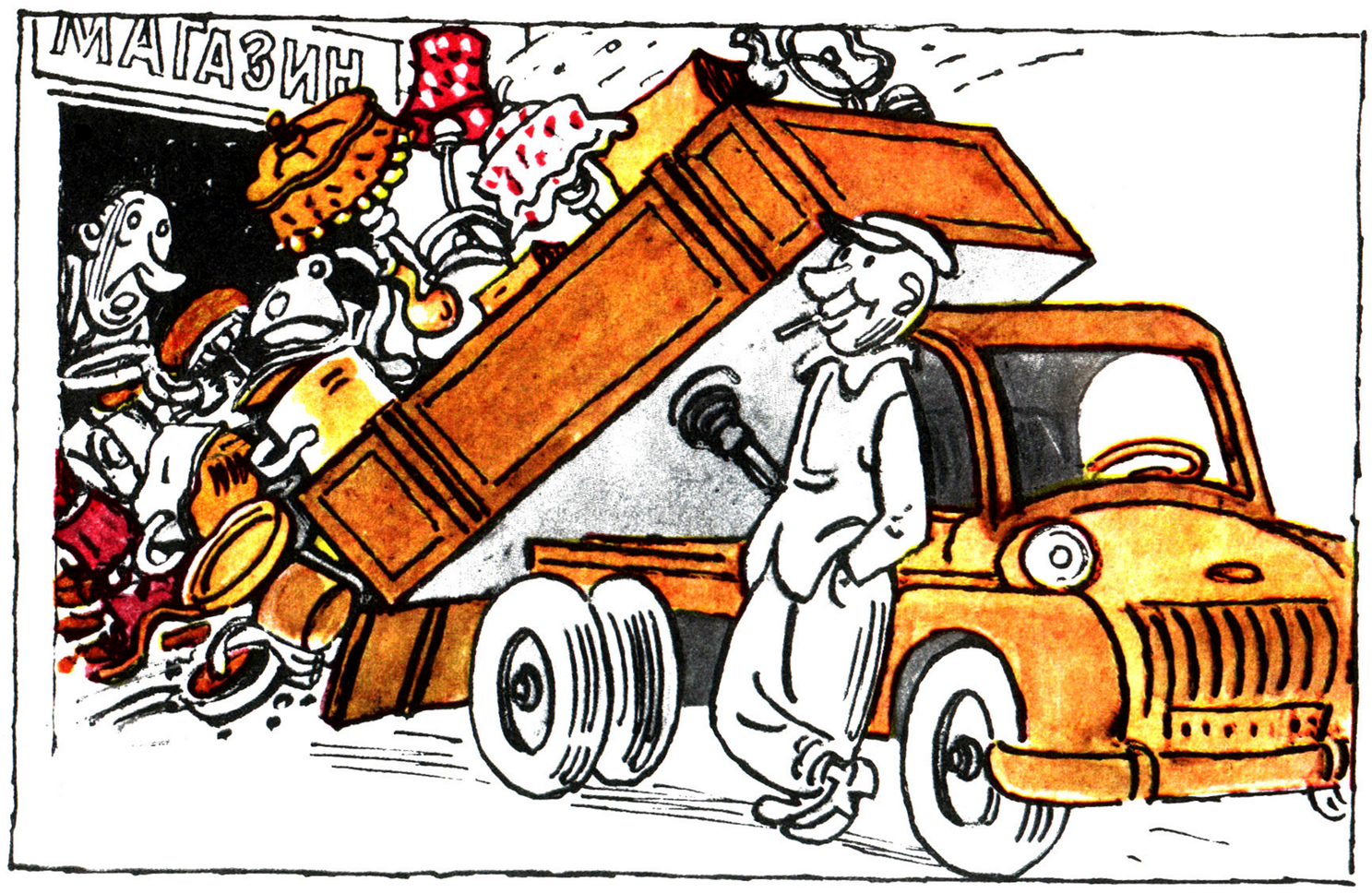

Натиснули — і заВАЛили.

АГА! ТАКИ ОБДУЛИ!

Туш не грали. Начальник БМУ-1 першого будинкобудівельного комбінату м. Харкова т. Юдін О. І. та начальник дільниці т. Мговицький А. М. стояли навколішки перед громадянами і громадянками, яким спихали свою працю під номером 49/50 і молили: «Прийміть! Клянемося своїми посадами і своїми окладами, що все, чого не долатали, — долатаємо. Дивіться-но. Не будинок, а цяця. Тепер у Харкові, по вул. Кабельній, 19 «б», стоятиме не житловий будинок кооперативу «Автопрацівник», а казкова споруда... Нашу роботу не раз в газетах хвалили... Прийміть. Хоч з «трієчкою»...

У майбутніх жителів будинку серця не камінні. Але незацементовані стики стін, хвилястий паркет, покручені двері цементували їхню витримку і вони були категорично проти. Та обком профспілки працівників зв'язку, автотранспорту та шосейних шляхів зворушив їхні серця запевненням: «У нас є папірець, в якому будівельники клянуться документально, що зроблять все фундаментально»...

Промчали тижні, пролетіли місяці, минув рік. Тепер жителі будинку стоять навколішки перед будівельниками і благають: «Прийдіть! Подивіться хоч, чого ви натворили! Не стіни, а решето, не стеля, а губка. Звідки дощ, звідти й потоп».

Але будівельники зробили... кілька фраз язиками: «знайшли гроші на корову, знайдете і на теля», «могли б за рік самі ліквідувати неполадки» і владно, фундаментально замовкли. А голова обкому профспілки працівників зв'язку, автотранспорту та шосейних шляхів т. Глушко Ф. П. шукає і ніяк знайти не може отого папірця, яким можна було б будівельникам не тільки язика, а й руки розв'язати...

Ол. ОЗЕРЕНКО.

perec-ua.
perec-ua.

Телеграфне агентство Перця

ФЕНОМЕНАЛЬНІ ЗАБУДЬКИ

Таких, небачених досі, забудьків виявлено в міжколгоспбуді Солонянського району, Дніпропетровської області. Голова цієї будівельної організації т. Космерчук і його колеги мають таку коротку пам'ять, що диво та й годі. Вони не те що забувають, де вчора сокири поклали, а не можуть пригадати, де, скажімо, стайню чи вівчарник розпочали зводити.

Он у колгоспі ім. Калініна як покинули недобудованим корівник ще в 1964 році, так і досі не можуть збагнути, що приміщення не доведене до пуття.

І просили колгоспники, і нагадували, але їм так і не вдалося розворушити будівельників. Ті навіть забули, що взяли з колгоспу гроші в сумі 31.732 карбованці.

Розпочато пошуки спеціалістів, які б привели забудьків до нормальної пам'яті.

ЗАГАДКОВІ ПИСЬМЕНА

СМІЛА, Черкаської області. Працівники магазину № 39 Смілянського мішторгу запросили до себе групу видатних спеціалістів по розшифровуванню старовинних папірусів, грамот та інших загадкових паперів, щоб вони попрацювали над ярликами, наклеєними на пачки з майоліковими виробами Васильківського заводу. На тих ярликах «в каждой строчке только точки», ані назви виробу, ні ціни немає. Зараз вчені разом з працівниками мішторгу намагаються розшифрувати «васильківську грамоту», але успіхів поки що не досягнуто.

ЦАРСТВО ТИШІ

З Скадовська (Херсонська область) повідомляють: знайдено царство тиші в с. Широкому. Царство це створили: начальник місцевого відділення зв'язку т. Кущ і його заступник т. Щербаков. Біля року ці товариші не проводять радіолінії. Радять жителям села прислухатися не до гучномовців, а насолоджуватись тишею. Запевняють, що це дуже заспокоює, благотворно на нерви впливає. Але жителі заспокоїтись не хочуть. Тишу порушують. У кабінетах згаданих товаришів.

ЗАМАРИНОВАНІ АВТОМОБІЛІ

ЛЕТИЧІВСЬКИЙ РАЙОН, Хмельницької області. (ТАП). Наука про маринування знайшла дальше вдосконалення на Пилявському ремонтному заводі. Тутешні ремонтники переконливо довели, що крім грибів та огірків можна успішно маринувати звичайні автомобілі.

Так, машину ГАЗ-51, котра належить артілі імені Шевченка, Глухівського району (Сумщина), тут замариновано, притому надійно: якщо якийсь огірок можна дістати з банки звичайною ложкою, то машину витягти з того ремонтного маринаду ось уже сьомий місяць неспроможні ніякі, навіть кінські сили.

ВЕРШИНА УДОСКОНАЛЕННЯ

м. ТОКМАК, Запорізької області. (Наш кор.). Нового успіху добився Токмацький завод металогосподарських виробів, який випускає у продаж малогабаритні сейфи. Працюючи над поліпшенням якості своєї продукції, заводські умільці довели сейф до такого ступеню технічної досконалості, що його тепер уже можна відкрити навіть не ключем, а звичайним гвіздком.

Це безумовно цікаве явище в галузі техніки вже достойно оцінене покупцями сейфів: вони буквально закидали авторів удосконалення букетами... рекламацій.

ДЕ ЛІЗУТЬ У ВОДУ, НЕ ШУКАЮЧИ БРОДУ?

Повідомляємо: у селі Полові, Прилуцького району, Чернігівської області. Бо у цьому селі через річку перекинуто місток не місток, сито не сито, решето не решето, а чортзна-що. Лізти у воду, не шукаючи броду, безпечніше, ніж проїхати по цьому містку. Словом, такий місток, що очі б на нього не дивилися. ноги не ступали. Може, якраз тому керівництво місцевої сільради вже рік з гаком відвертає від нього свої очі і до того містка — ані ногою.

Сон кобилячої сили

Вона бачила дуже приємний сон.
Їй снилися гонки.

Не звичайні біга на іподромі, а змагання між конякою й автомобілем.

Конякою була вона сама — кобила Слива, інвентарна власність Чернігівського деревообробного комбінату системи побутового обслуговування. А напис на борту грузовика, з яким вона змагалася, свідчив, що належить він чернігівському «Трансагентству» і що його призначення — теж обслуговувати побутові потреби населення.

Грузовик ревів усіма циліндрами свого багатосильного мотора, намагаючись вирватись уперед. Та — марно: Слива обганяла його.

Немолода і не дуже показна на вигляд кобила впевнено наближалася до фінішу і з завмиранням серця чекала оплесків. І от, нарешті, хтось заплескав.

Цей «хтось» був дядя Миша.

Він владною рукою господаря поплескав кобилу по м'ясистому крупу, басовито гукнув: «Н-но, поїхали!», і прекрасний сон зник в одну мить.

Почалося буденне трудове життя. Однак і воно було схоже на сон. Кобила озирнулася і побачила, що вона й справді попереду. Вона везла до міста меблі, щойно куплені людьми в магазині, а грузовик — автомашина, спеціально устаткована для перевезення меблів, — зостався позаду. Люди чомусь од нього сахалися, наче то був не автомобіль, а злий пес, готовий укусити кожного, хто наблизиться до нього.

Це, звичайно, хоч кого могло здивувати. Але не покупців меблів.

Покупці знають, що до цього грузовика підступитися страшно, бо він і справді кусається. За перевозку грузовиком треба платити вдвічі, а то і втричі більше, ніж кобилою дяді Миші.

Дядя Миша — водій транспорту потужністю в одну кобилячу силу — везе що завгодно і куди завгодно, а бере за це з клієнта по 86 копійок за кілометр. Перевозка гарнітура меблі вартістю в 500—600 крб. обходиться їх власникові 3—4 карбованці. А грузовиком «Трансагентства» — 12 крб. Так диктує тариф.

— Що правда — то правда, — погоджується начальник «Трансагентства» т. Палій. — Але ж не я цей тариф вигадав. У мене — прейскурант. Ось...

До речі, у «водія» кобили — теж прейскурант. Але скромніший, ніж у «Трансагентства». Чи не тому, часом, він такий скромний, що кобилою править один лише їздовий, а грузовичком (одним-однісіньким грузовичком!) керує ціла контора з апаратом в 16 співробітників.

У виконкомі Чернігівської міськради нам пояснили:

— «Трансагентство», — сказали там, — має значно ширше коло обов'язків, ніж це, можливо, декому здається. От хоча б переїзд на нову квартиру. Коли новосели того забажають, «Трансагентство» залюбки перевозить їхні речі.

Але новосели чомусь не хочуть мати діла з «Трансагентством».

Чому?

Заважають дрібниці.

Такі, приміром, дрібниці, як радіоприймач, магнітофон, швейна або ж пральна машина.

За перевозку кожної такої речі контора «Трансагентства» нараховує новоселові по... 25 копійок.

Начебто, і не дуже багато. Але, прикинувши, скільки доведеться витягти таких четвертаків з гаманця, новосел кидається навтіч від грузовика і починає шукати кобилу дяді Миші. Не знайде її — іншу найме. Хай навіть таку, що працює без прейскуранта. Все одно, обійдеться дешевше, ніж у «Трансагентстві».

— А ще, — сказали нам у міськвиконкомі,— «Трансагентство» доставляє населенню дрова й вугілля з паливного складу. На це також треба зважити.

Ну що ж, коли треба, то й зважиш...

Зважиш тонну вугілля чи торфу, або ж придбаєш кубометр-другий дров і починаєш шукати машину «Трансагентства». Її не видно. Хоч місяць виглядай, все одно не діждешся. Як виявляється, в районі цього складу рух — виключно «лівосторонній»: паливо людям розвозять шофери-«ліваки». А вже їх не треба вчити, як дерти з клієнта шість шкір. Тільки шість. На сьому шкіру шофери-ліваки не зазіхають, бо знають, що вона ще знадобиться людині, коли доведеться розраховуватися з дроворубами.

— Невже дроворуби з комбінату добрих послуг такі рвачі? — наївно спитали ми.

— А де ви бачили комбінатівських дроворубів? Мабуть — на папері?

А й справді, про організацію бригад розпилювачів та дроворубів, які за помірну плату повинні обслуговувати населення, ми прочитали в одному офіціальному документі, який нам показали у виконкомі Чернігівської міськради.

— А про ремонт приватних будинків нічого у тому документі не сказано? — спитали мене.

Пригадалося, що й це передбачено міськрадою: ремонтувати оселі домовласників доручено деревообробному комбінатові, яким керує т. Циганок.

— А ви зайдіть на комбінат і почуєте: «Дерева нема, труб нема, фарби нема. Буде матеріал, тоді й ремонтувати будемо».

— Матеріал...—пхикнула якась молодичка.— А чи знаєте ви, який матеріал треба мати, щоб зробити ключик до англійського замка. Три місяці оббивала я пороги всіх майстерень побуткомбінату і ніде, уявіть собі, матеріалу для ключика знайти не могла. А звернулася до приватного слюсаря, і він за годину зробив мені півдесятка таких ключів.

— Ключик...— устряв у розмову дідусь з прокуреною борідкою. — Подумаєш, ключик... Що робити, скажіть мені, коли стара пристає: «Наточи ножа, а то хліба врізати нічим»?

— Що ніж!.. Ви скажіть, куди нам, мешканцям околиць, податися, коли, скажімо, хочеться пошити костюм або пальто, чи полагодити якусь одежину?

— Як куди? До пошивочних та ремонтних ательє — їх у вас, на околицях, набудували чимало.

— А де ж вони? Де ви їх бачили?

Довелося признатися, що і точильну майстерню, і пошивочні ательє на околицях міста ми бачили у тих же таки високоавторитетних документах — у постановах виконкому Чернігівської міськради про побутове обслуговування населення.

А більш ніде не зустрічали.

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

м. Чернігів.

ПІСЛЯ КАПІТАЛЬНОГО РЕМОНТУ

Мал. В. ГОРБАЧОВА на тему М. Скрипникова з м. Запоріжжя.

— Що за біс?! Це ж моя машина!

ДАЮТЬ ЛИХА ЗАКАБЛУКАМ...

Як дати лиха закаблукам, не сказано в жодній шевській інструкції. У пісні, правда, якась невідома героїня нахваляється, що дасть «лиха закаблукам», але досвідом своєї роботи не ділиться. І була б ця прогалина до сьогодні не заповнена, якби не козівські побутовики.

Ой, мамуню, швець...

Всі знали, що закаблуки зв'язані з шевцями, а з ким зв'язати шевців, — не знали. Тоді сіли, подумали і вирішили: прив'яжемо їх до райпобуткомбінату.

Прив'язали. Дали шевцям в руки молотки і шила: «Ану, покажіть, якої ви втнете».

Шевці подивилися перелякано на директора побуткомбінату т. Орла М. П. і техкерівника т. Ждана І. Й.

— Що ви! Нас троє, а закаблуків цілі гори. Місяців за два руками не перемацаємо...

— А ми вам он машинерію придбали...

— Ця машинерія — до лампочки. Фрези ж у ній нема...

І подумали обидва керівники побуткомбінату: «Не дамо лиха закаблукам таким методом. Треба інших шукати...»

«Якщо не танцюється від порога, почнемо від печі, — вирішили тт. Орел і Ждан. — У деяких селах району є кустарі-одиночки. Візьмемо їх на суворий облік, і графа «Дали лиха закаблукам» збільшиться ще на кілька точок».

Все підрахували. Та в двадцяти семи селах все ж таки не дорахувалися ні шевця, ні кравця, ні на дуду гравця.

Звідкіля ж тепер танцювати? Може, бригади організувати, щоб «давати лиха закаблукам» для населення, де немає навіть отих точок-одиночок? Але ж знову таки: не гора повинна йти до Магомета, а Магомет до гори. Везти в села цілі бригади? На чому? На тачці? Незручно. Та й кого везти? Майстри не встигають того пошити, що до комбінату приносять.

«Ситуація складна», — вирішили т. Орел М. П. і т. Ждан І. Й. — та й зайшли в майстерню, на дверях якої красувалося: «Ремонт складних приладів». Звісно, що обидва керівники не сподівалися тут зустріти ні робота, який підказав би їм вихід із ситуації, ні лічильну машину, що підрахувала б, у яких майстернях нема по сезону матеріалів, а в яких, «коли жінок приміряють, чоловікам очі зав'язують, а коли чоловіків приміряють, — жінкам очі зав'язують». І т. Орел М. П. і т. Ждан І. Й. дуже хотіли включити радіоприймач, послухати, може, хтось ділиться досвідом, як дати лиха закаблукам. Та і там їх спіткала невдача. У кімнаті ремонту складних приладів були: ночви, кілька матраців, багато сміття, але приймача не було.

— А де ж приймачі і фотоапарати ремонтують? — запитали ошелешені керівники.

— Ви що, сьогоднішні? — спокійно запитав майстер, що зашивав ребра пружинному матрацові. — Ото кілометрів сорок чи п'ятдесят по асфальту вперед — містечко Бережани. Можна там. Або кілометрів тридцять чи сорок по асфальту назад — місто Тернопіль. Можна і там...

— А де ж майстер, що прилади ремонтував?

— Не витерпів лихої долі. П'ятами накивав. До Бережан...

Вирушили директор побуткомбінату і техкерівник на Бережани. Заспівали собі для розваги: «А дід бабці зробив капці, та й короткі були».

Коли дивляться, з-за горбка від села Дибще дідусь вибігає.

— Добридень, дідусю!

— Надобридень! Але я ще не дідусь. Ото борода тільки...

— А куди так спішите?

— До Козови. Бороду знімати. Все часу не було. Теляток доглядаю. Досі, так би мовити, самообслуговувався. А то руку потовк, бритви не можу взяти.. То й чешу до району... Могли б і в нас цирульню відкрити. Приміщення пустує... Біжу, бо ніколи...

— Ура! — висмалили дуплетом обидва керівники районного побуту. — Ура! А ми собі голови ламали, як дати лиха закаблукам! Нічого робити не варто. Хай бігають отак від села до села, до району, до області... Хіба їм більшого лиха треба!?.

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.
Тернопільська обл.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

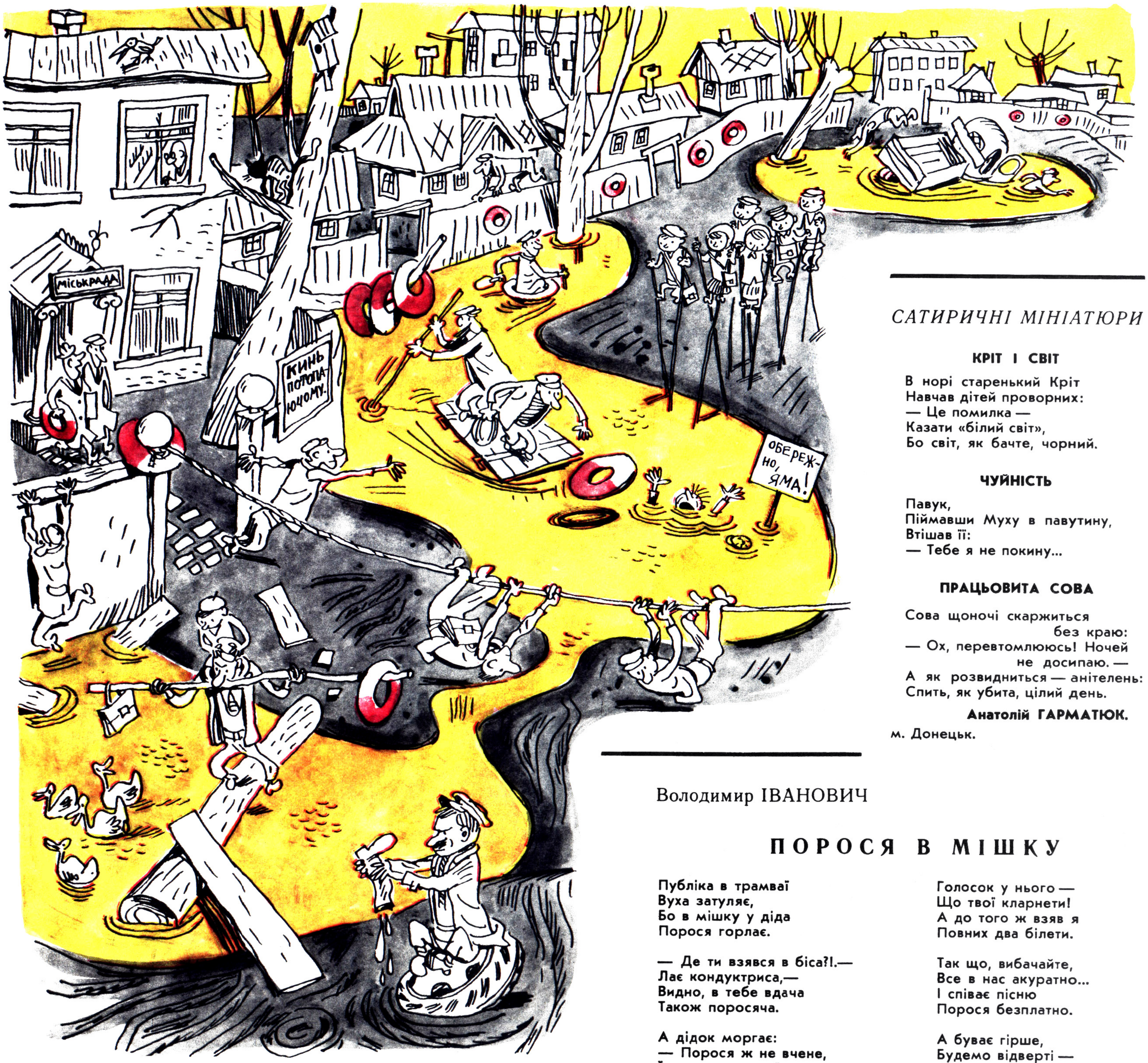

Осінь в Захлюпанці.

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

КРІТ І СВІТ

В норі старенький Кріт
Навчав дітей проворних:
— Це помилка —
Казати «білий світ»,
Бо світ, як бачте, чорний.

ЧУЙНІСТЬ

Павук,
Піймавши Муху в павутину,
Втішав її:
— Тебе я не покину...

ПРАЦЬОВИТА СОВА

Сова щоночі скаржиться
без краю:
— Ох, перевтомлююсь! Ночей
не досипаю. —
А як розвидниться — анітелень:
Спить, як убита, цілий день.

Анатолій ГАРМАТЮК.
м. Донецьк.

Володимир ІВАНОВИЧ

ПОРОСЯ В МІШКУ

Публіка в трамваї
Вуха затуляє,
Бо в мішку у діда
Порося горлає.

— Де ти взявся в біса?!.—
Лає кондуктриса,—
Видно, в тебе вдача
Також поросяча.

А дідок моргає:
— Порося ж не вчене,
Їде не в трамваї,
А в мішку у мене.

Голосок у нього —
Що твої кларнети!
А до того ж взяв я
Повних два білети.

Так що, вибачайте,
Все в нас акуратно...
І співає пісню
Порося безплатно.

А буває гірше,
Будемо відверті —
Дехто ще й за гроші
Верещить в концерті.

ПОВАЖНА ПРИЧИНА, або ДОМАШНЄ ВИХОВАННЯ

Тиждень Грицько не сідав за уроки —
Мав і без того він досить мороки...

Тільки-но стали свята наближатись,
В домі до них почали готуватись.

Порався батько, поралась мати.
Мусив їм Гриша допомагати...

Віз буряків аж із поля приперли,
Потім на тертку їх перетерли,

Та й заходилися куб лаштувати,
Де вже уроки було готувати!?.

Треба ж триматись святого закону!..
Вийшло горілки не менш півбідону.

З'їхались гості, і все закрутилось:
Брязкало, гавкало, падало й билось..

Потім пішли уже співи і скоки.
Де уже Гриші сідать за уроки?!

Дяді добренькі його напоїли.
Мусив він пити: за це ж бо хвалили!

Тато до мами гукав усе: «Ніно!
Глянь, наш синок випива на відмінно!..»

Вранці приплентався Гриша до школи,
Гидко йому не було так ніколи...

Гриша не вивчив, забув про уроки —
В Гриші удома багато мороки.

А. АНТОНЮК.

с. В. Горбаші,
Житомирської області.

„САТИРИК"

Здалося якось лірику Миколі,
Що лірики написано доволі.
Отож змінив, як той сказав би, віру—
Колишній лірик взявся за сатиру.

Та й написав, хоч, правда, і не сміло,
Що його зав (бодай воно згоріло!)
Підлеглих лає — слів не добирає...
Аж ось той зав Миколу викликає.

Миколі шепче секретарка Люся:
— Ой, Коля, Коля, я за вас боюся.
Тримайтеся! — І бідному поету
Показує на двері кабінету.

А зав узявсь Миколу батькувати:
— Як ти посмів мене критикувати?!
Приїлись, бач, йому вже зорі, квіти...
Не забувай — у тебе жінка й діти!!!

Не знаю я кінця тії розмови,
Але Микола ходить, як шовковий.
Тепер зустріне зава — і не дише,
Й не то сатири — лірики не пише!

Федір КУЧЕРУК.

с. Сліпчиці
Черняхівського району,
Житомирської області.

ПРОБЛЕМА ПОДАРУНКА

НЕ ЗНАЮ, як кому, а мені ці подарунки вже давно в печінці сидять. Згадайте, скільки часу витрачається, як виснажливо крутиться мозок, коли ми думаємо, який саме подарунок купити друзям чи знайомим... Погодитесь, що це й справді проблема, і неабияка.

Колись було простіше. Наш предок напередодні дня народження свого приятеля брав велику каменюку, йшов у ліс, убивав якогось звіра, знімав з нього шкіру і на тій же каменюці робив дарчий напис: «тобі — від мене». Загортав ту каменюку в шкіру і приносив другові. Той задоволений: одержав потрібну в господарстві річ. І ніяких тобі роздумів!

А тепер? Прийдеш ото в магазин «Подарунки», і очі розбігаються. Що вибрати? Можна купити флакон одеколону «Бузок» у великій красивій коробці за чотири карбованці (шістдесят копійок — «Бузок», три сорок — коробка). Але чи сподобається другові саме «Бузок»?

Може, тоді краще взяти у такій же великій коробці цілий набір пляшок — «Коньяк», «Шампанське», «Українська з перцем»? Але ж спорожнить ваш приятель ті пляшки, а потім дивитиметься посоловілими очима на коробку й не зможе пригадати, хто саме її приніс.

Краще вже придбати щось більш істотне. Ну, наприклад, картоплечистку. Але ж ваш друг не раз говорив, що жодна картоплечистка не може почистити картоплю так акуратно, як його дружина.

Від фотоапарата іменинник, напевно, відмовиться, згадавши англійське прислів'я: «Коли хочеш розорити друга, подаруй йому фотоапарат». Телевізора ваш приятель уже має. Мотоцикл — не варто, бо такий подарунок можуть розцінити, як бажання швидше позбавитись друга. А на автомашину «Запорожець» у вас, виявляється, просто не вистачає грошей.

І все знову починається з флакона «Бузку». Коли ж ви втретє добираєтесь до автомашини «Запорожець», то в розпачі махаєте рукою і купуєте велику розмальовану вазу, в яку на вибір можна ставити квіти, класти яблука або наливати огірковий розсіл.

При цьому на святкування ви, зрозуміло, запізнюєтесь...

Ось чому людство сушить собі голову тим, як би його спростити систему взаємних подарунків. І подекуди вже намітились певні успіхи.

В одному будинку зразкового порядку сусіди домовились складатись і купувати один одному на день народження електросамовар. А іменинник запрошує всіх сусідів на чай. Дуже зручно й просто. Не треба щось вигадувати. Самовар — та й годі! Але, переказували, щось вони там з обліком трохи наплутали — і тепер у кожній сім'ї є по три самовари. Перейшли на соковижималки.

А то якось один приятель приніс другому на день народження пару безрозмірних шкарпеток. Той дуже милувався ними. І такі красиві були ті шкарпетки, що натягати їх на ноги було жаль. Долежали шкарпетки в шухляді, аж поки настав день народження в першого приятеля. І другий, недовго думаючи, поніс йому ті шкарпетки. А тому теж було жаль їх натягати. Словом, уже третій рік вони дарують один одному на свята ту ж саму пару шкарпеток. Проблему, на мій погляд, розв'язано блискуче.

А в нас он як сталося.

Є в мене два давніх товариші — Петро й Дмитро. Дні народження в нас — на одному тижні.

Ото дзвонить мені якось Петро.

— Слухай,— каже,— Сергію, чи не забув ти часом, що сьогодні нам до Дмитра йти треба?! То давай у складчину купимо йому подарунок. Карбованців, думаю, за двадцять...

— Згода,— кажу,— купуй. Я тобі десятку віддам у зарплату.

Так і зробили.

А за два дні дзвонить Дмитро.

— Не забув, що сьогодні в Петруся день народження? Що купуватимемо?

— Та купуй,— кажу,— що-небудь карбованців так за двадцять. Десятка — за мною. В зарплату віддам.

А ще за три дні (це вже, коли мій день народження) дзвонить зранку Петро:

— Слухай, старий! Ми ж давні друзі. Не будемо церемонитись. Кажи прямо, що саме тобі краще купити. А то ще влучимо якийсь непотріб...

— А скільки ви на теє діло асигнуєте? — питаю.

— Та карбованців двадцять, думаю...

— Значить, по десятці складаєтесь?

— Еге ж!

— Тоді, Петре, слухай мене уважно. Я винен Дмитрові десятку. То, може, ту десятку, що ти виділяєш на подарунок, просто віддаси Дмитрові в рахунок мого боргу. А ту десятку, що я тобі заборгував, нехай тобі віддасть Дмитро.

— І ніякого подарунка не приносити???

— Зрозуміло.

— Блискуче! — зрадів Петро. — Так і зробимо! Ти собі навіть не уявляєш, яку послугу нам зробив: вже третій день не можемо придумати, що саме тобі купити...

І з того часу ми один одному подарунків не купуємо. І голову собі не сушимо. Красота!

...Але я ото трохи забалакався з вами, а в мене ж сьогодні роботи гей-гей! У сусідів — срібне весілля. Запросили. А я ще не придумав, який подарунок їм понести. Ото й кручу мозком.

Може, ви часом знаєте, що саме купують на срібні весілля? Бо — жарти жартами — а де ж ви бачили, щоб порядні люди один до одного на свята без подарунків ходили?!

Є. КРУКОВЕЦЬ.

м. Львів.

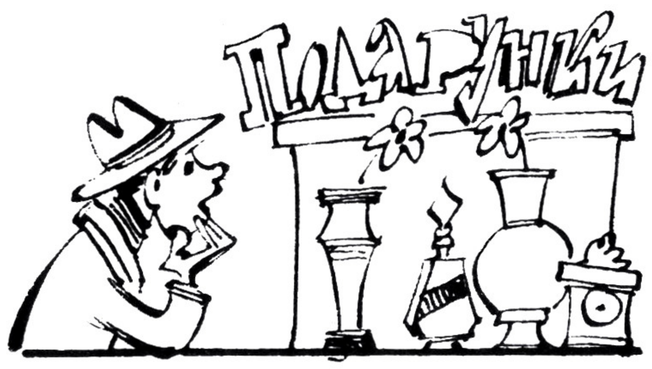

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

ЯК КІНДРАТ ОФОРМЛЯВ СИНА В ДИТСАДОК

Спершу — сина я носив:
В дитсадок узять просив.

Потім довідки про сина
Я носив, аж мокла спина.

Носив сяк,

І носив так.

Ось воно як!

ФОТОГЕНІЧНА ДУЛЯ

Хіба хто знає, де його лихо спіткає?.. Он Романа Івановича Добровечора, наприклад, спіткало воно у рідному Івано-Франківську. Спіткало, як кажуть, на гладенькій дорозі і при доброму здоров'ї.

— Ну, а я на півгодинки у фотоательє, — поголившись і святково одягнувшись, пояснив одного ранку Роман Іванович своїм домашнім. — Завтра ж здавати документи на обмін паспорта, треба фото. А я й так уже прострочив.

По цих словах Добровечір вийшов на вулицю і, тихо наспівуючи веселу пісеньку, попрямував до центру.

— Мені фото для паспорта, — почав Роман Іванович, як тільки переступив поріг фотоательє.

— Охолоньте! — осадила його касирка. — Не горить же...

— Не горить, але мені нагорить, — спробував пожартувати Роман Іванович. — Може все штрафом закінчитись. Тому, прошу вас, швидше. Зараз!

— А ви не підганяйте, встигнете з козами на торг! — уже розсердилась касирка. — У нас певний порядок і твердий розпорядок. Та й не ви один.

І тільки тут Добровечір помітив, що в напівтемному ательє дійсно чимало народу. Ось перед дзеркалом чепуриться заклопотана молода пара, у кутку сидить жінка з заплаканою дівчинкою на руках, а біля столу, перед самою касиркою, застиг з піднятою для жестикуляції рукою розкуйовджений чоловік'яга. Видно, раптовий прихід нового відвідувача зупинив усе, ніби кінокадр.

Але мить замішання минула, і все знову ожило, прийшло в рух, загуло.

— І все ж я наполягаю зробити портрет негайно! — наступав розкуйовджений чолов'яга. — Ви розумієте, що теща у мене зовсім квола і може відійти в потойбічний світ, так і не задовольнивши свого останнього бажання. Це ж місяць чекати, ге-ей!

— Як ви такий сердобольний зятьок, то краще б тещі своїй путівку на курорт купили, — огризнулася касирка, — а ви портрета добиваєтесь.

— А мої митарства коли закінчаться? — зірвалася з місця жінка. — Три місяці ходжу до вас, уже набридло все це.

— Ви ж хоч на місці залишаєтесь, — втрутився хлопчина, що стояв з дівчиною перед дзеркалом, а нам післязавтра вилітати, і ніяк не допросимось.

Роман Іванович не хотів більше слухати, кому куди вилітати, хто скільки місяців ходить за фотографіями і чого хочуть престарілі тещі, тому хряснув од злості дверима і побіг у друге фотоательє.

З фотографій, що висіли на вітрині цього ательє, Добровечору підморгували красиві дівчата, вітав цілий гурт якихось «учасників XXIII-х курсів перепідготовки», оптимістично дивився на нього рибалка з величезною бутафорською щукою в руках.

— Мені фото для паспорта, — жалібно сказав Роман Іванович. — Сьогодні, звичайно, бо завтра здавати документи.

— Гуморист, — засміялася жінка за столом. — Заходьте і сідайте. Хоч одна на місяць добродушна і весела людина зайде, і вже легше. А то завжди атаки відбивай, як на фронті. Так вам що?

— Якщо я запізнюся здати документи і фото, мене можуть оштрафувати, — уже плутано почав Добровечір.

— Ха-ха-ха! Ого-го-го-го! — зайшлася жінка. — Жартівник, ви не з філармонії? А по вашому обличчю і не видно. Воно якесь, пробачте, колюче.

Роман Іванович почав синіти.

— Фото для паспорта і то сього-дні! — зірвався він на високу ноту.

— Ах, так? — сховавши за хмари зневаги чарівну посмішку, крикнула жінка. — Тоді слухайте: документальні фото виготовляємо не раніше, як через день-два, інші фото — через десять днів, портрет з відвідувача — через десять днів, портрет з фотографії — через місяць! Ясно? І прошу вас більше теревенів не розводити. А хочете швидко, — ідіть на базар!

«Це таки ідея. Хоч в гніві народжена, але ідея, — подумав Добровечір. — Чому я не почав саме з базару? Адже за всіх часів базарні фотоаматори були безвідмовними, добродушними і робили знімки навіть за квасолю».

На базарі він надибав аж двох жінок з традиційними облупленими фотокоробками на міцних триногах.

— У мене, знаєте, з паспортом халепа, штрафом пахне, то ви вже, будь ласка, згляньтесь, — почав Роман Іванович лагідно, але, видно, не зовсім зрозуміло.

— Паспорт нам не потрібен, а штрафу ми не боїмось, бо працюємо від міжрайфотопобуткомбінату. — Хочете моряком чи на коні? А то можна з кавуном у руках або з вінком цибулі на шиї.

— Та ні, мені для паспорта. І то зараз же, не відходячи.

— Не вийде, — опустила руки жінка. — Ви не контрастний. Це добре виходить, у кого обличчя біле, а чуб чорний. А ви взагалі якийсь сірий. Коротше кажучи, не фотогенічний. Дотумкали? Ідіть у фотоательє. Там вам все чин-чином.

Що робити? І тут на фотографію всі надії луснули, як мильна булька. І пішов тоді Добровечір по всіх фотоательє, і почав він ще і ще слізно просити, щоб зробили йому знімок за один день.

Та ніхто на ті мужські сльози не зглянувся, ніхто й доводів його слухати не схотів. І не одному Роману Івановичу не поталанило в цьому ділі, а ще багатьом людям.

— Кому ж ви хоч належите? — поцікавився виведений із рівноваги Добровечір у майстрів фото. — Чи, може, безбатченки?

— Е, ні, — сказали ті, — не безбатченки. Опікає нас сам начальник облуправління побутового обслуговування населення Георгій Олександрович Двойник. А найрідніший наш батечко — Андрій Захарович Худяков, директор Івано-Франківського об'єднаного міжрайфотопобуткомбінату.

Добився Роман Іванович і до Андрія Захаровича. На коліна став.

— Врятуйте, — молив, — може, якось чорним ходом можна за день фотографію зробити? Могоричем віддячу.

— Встаньте і сядьте. — лагідно сказав Андрій Захарович. — Розумію, співчуваю. А допомогти не зможу. Не дійшли ми ще до моментального фото. Але дійдемо. Глибоко вірю, що при великому бажанні обов'язково дійдемо. А поки, пробачте, не осудіть.

І поплентався Добровечір додому сумний і злий, і ніс він у кишені замість фото цупко скручену фотогенічну дулю.

І це при сучасному рівні техніки!

Ів. СОЧИВЕЦЬ.

КАНДИДАТ НА ДОКТОР

Сім літ тому перед дружками
Не випадково, неспроста
Махав на кафедрі руками
Крикливий Сидір Галита.

Ганьбив зав'язлих у обозі
Отих голів-керівників,
Що не зіпхнули з гір і досі
Старих дідівських вітряків.

Пускав у них критичні вила
І гнув їх так у три дуги,
Що з вітряків побиті крила,
Мов пух, летіли навкруги.

«У вік ракет нехай на горах —
Горять електромаяки!..» —
Громив поетів, що у творах
Романтизують вітряки.

Тому й фінал був справжнім святом
Після тривалих творчих мук:
В той вечір став він кандидатом
«Нових» якихось там наук.

Вітали друзі, жінка Фрося.
А він розкланювавсь без слів...
І, як в науці повелося,—
До ресторану всіх повів!

Пили за нього...
Потім жінці

Воздали почесті сповна:
За те, що чесно на машинці
Той «труд» відклацала вона!

Майбутні й давні кандидати
Не обминули, звісна річ,
І тещу-бабу, що цитати
Сумлінно клеїла всю ніч.

Пили,
Жували шпроти, гусяку.
Пускали пробки горяка.
І на прощання, на закуску —
Втинали дружно гопака!

...З літами
Пил його трактатів
Ущент розвіяли вітри.
Та хто, скажіть, із кандидатів
Не рветься нині в доктори!

Учора знов перед дружками
(При вусах, мовби у кота!) —
Махав на кафедрі руками
Крикливий Сидір Галита.

Дубасив тих, що ігнорують
Стихії силу дарову:
«У них вітри під носом дують,
А їм — дай техніку нову!».

Влупивши лобом об підлогу,
Прилюдно каявсь і божився:
Хрестам млинів молився, як богу,
Дідівській мудрості молився.

В свою адресу дуже влучно
З двох рук пустив критичний дрюн...
І все пройшло благополучно!
І став він доктором наук!

Зійшов з трибуни в пишній позі.
Приймав з поклоном чийсь букет.
А потім... Чуєте? І досі
У ресторані йде бенкет!

Покіль там п'ють за науковість,
Триває тостів перегук:
— А де ж та совість,
принциповість?..
Спитати б доктора наук!

Степан ОЛІЙНИК.

Мал. К. ЗАРУБИ

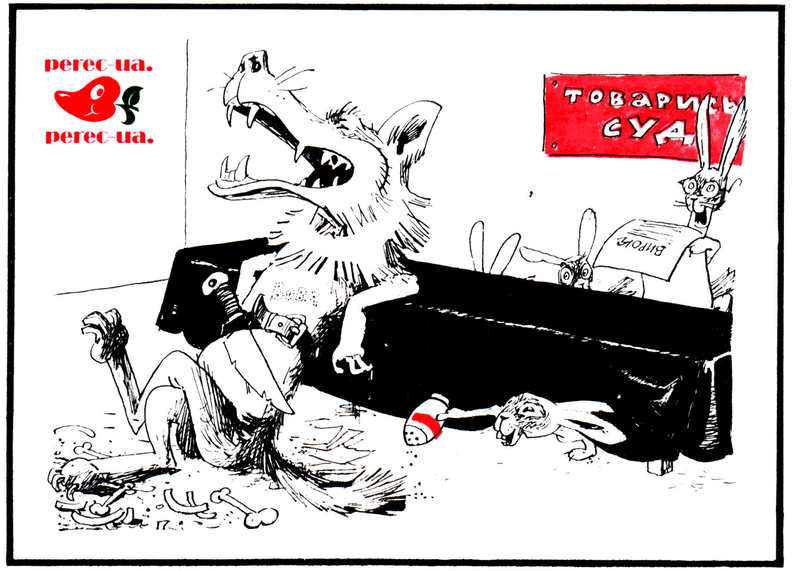

— На перший раз насиплемо йому солі на хвіст.

ОСКАРЖЕННЮ НЕ ПІДЛЯГАЄ

Один лучанин, назвемо його громадянином О., одержав повістку. Його запрошували в міліцію.

На нього вже чатував капітан Коршунов.

— Кого ви вчора побили? — запитав він і зразу ж попередив:

— Кажіть тільки правду. Лише вона допоможе зменшити міру покарання.

О. глянув на капітана очима немовляти, знизав вузенькими плечима і спокійно відповів:

— Нікого.

— Як ви потрапили у витверезник?

— Я не був у витверезнику.

Капітан Коршунов розсердився.

— Ти не хитруй! Учора на допиті балакучим був, а сьогодні відмовляєшся від протокола. Навіщо побив Чопка?

— Я не бив ніякого Чопка. Ви краще скажіть, чого я в міліції? — дивувався О.

Така зухвалість могла вивести з рівноваги будь-кого, тільки не капітана Коршунова. Під вечір, коли О. вже почав моститися у закутку міліції на ночівлю, капітан знову його запитав, чи не згадав він, як учора пиячив і бився. О. не згадав. І його відпустили додому.

За кілька днів по цьому капітан Коршунов здибав капітана Пінаєва і сказав йому:

— Ти починав справу О., то й доводь її до кінця. Твій «хрещеник» — твердий горішок, ні в чому не признається...

І громадянин О. знову прийшов з повісткою у міліцію. Тільки хотів попросити, щоб його довго не затримували, а міліціонер йому й каже:

— Сьогодні вам суд.

О. засміявся: як тут уміють весело жартувати. А згодом справді спокійно стояв перед суддею Котом.

— Прізвище? Рік народження? — суддя поспішав.

О. відповів, але Коту відповідь не сподобалася.

— Не забувайте, що ви на суді, а не вдома! Тут обманювати не можна.

О. вперше образився. Хотів показати свого паспорта, але суддя так само швидко запитав:

— Розкажіть, як все було?

— Чого ви до мене вчепилися? Я ніде не був, нічого не знаю. — Та суддя цього і слухати не хотів.

* * *

...На вулиці конвоїр флегматично сказав своєму підопічному:

— Так що маєш десять діб...

* * *

А за кілька днів у кабінет начальника міліції Вахмістрова зайшов широкоплечий чоловік з носом, немов у яструба. Гучним голосом сказав:

— Я товариш громадянина О., якого ви безпідставно посадили в тюрму.

— Чому безпідставно? — підскочив Вахмістров.

— Він нічого не зробив поганого.

У кабінет начальника влетів капітан Пінаєв. Вахмістров запитав його:

— Ви знаєте, що через вас ми посадили невинного?

— Якого?

— Громадянина О.

— Як посадили? Ось він — перед вами! Я ж його затримував, а він мені ще пояснювальну писав. Було ж так, О.?

— Ні, — спокійно відповів відвідувач, — я зовсім не О., і вас бачу вперше. У вас галюцинації, капітане. Треба лікуватися.

Обличчя капітана Пінаєва набрало сонного виразу.

Привезли О., потім потерпілого Чопка привезли і тільки тоді виявилося, що справжнім порушником спокою є власник широких плечей, гучного голосу і яструбиного носа — Микола Євтєєв, майстер Луцького мебельного комбінату. Це він, коли його затримали під час бійки, назвався іменем чесного громадянина О., з яким разом працює.

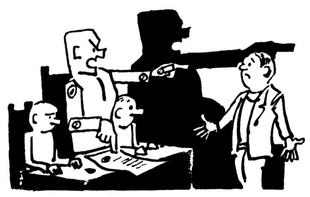

Почали дізнаватися, чому все це трапилося. Виявилося, що з міліцейськими документами все ніби гаразд. Заступник начальника міліції Шаповалов підмахнув протокола, складеного капітаном Пінаєвим, і без сумнівів притулив до нього гербову печатку. Суддя Кот власною рукою впевнено підправив автобіографічні дані підсудного, які, на його думку, були написані неправильно, і засудив невинного.

Євтєєв відбувся штрафом і доганою. Суддя Кот... Втім, не будемо поспішати. Цілком можливо, що незабаром читачі «Перця» дізнаються, чим закінчиться історія, в якій головотяпство взяло гору над здоровим глуздом.

Борис СИДОРЕНКО.

м. Луцьк.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Ох, і розперезався, було, керуючий Драбівською райконторою «Заготскотовідгодівля» Кравченко І. Г. До того вже дійшов, що однаково поводився, як на відгодівельному пункті, між худобою, так і в конторі, між людьми. Стукотів, грюкотів, де кого зустрів, там того й триповерховою лайкою крив.

— Ото гострий на слово чолов'яга, — говорили всі. — Такий язик — тільки на корабельну швабру!

А от пам'ять у керуючого була незавидна. Завжди плутав своє з чужим. Навіть деяких робітників «помилково» примушував працювати у власному господарстві.

Після втручання Перця Кравченка «туго підперезали» та ще й з роботи зняли.

ПЕРЕКИНУЛИ

Мал. Л. БОЙКА

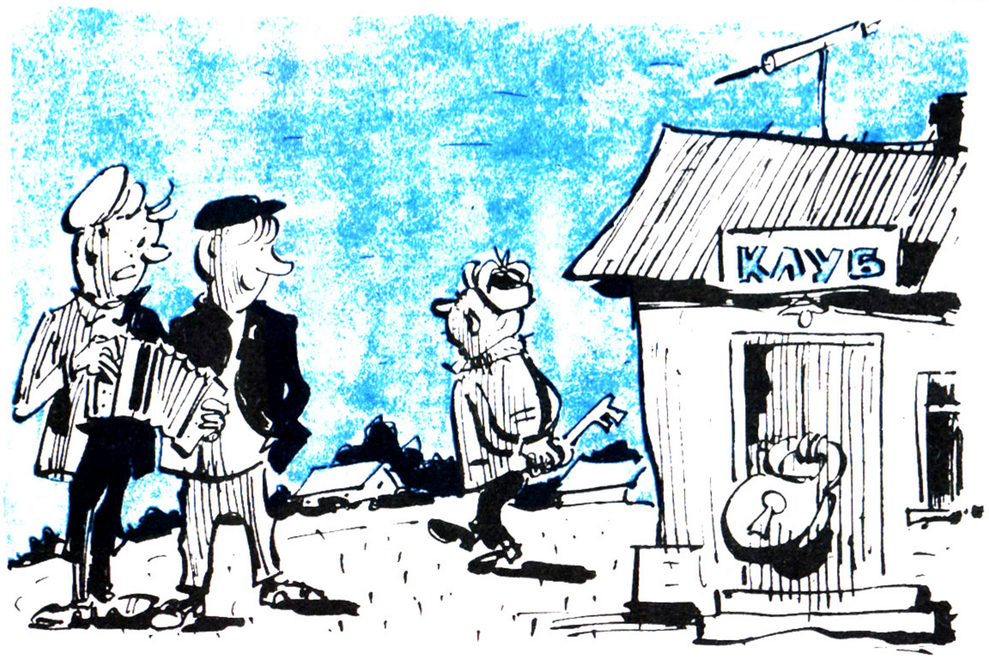

— З того часу, як він працює завклубом, жодна душа туди не проникла.

— А от, коли він працював завскладом, було навпаки.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

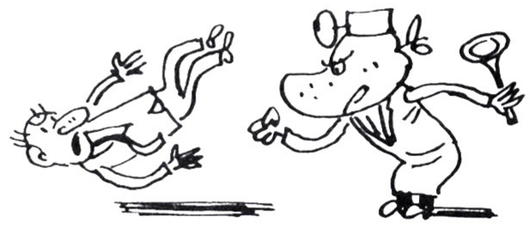

Давненько Цетнер В. А., голова правління Скалатського міського споживчого товариства, Тернопільської області, захворів на курячу сліпоту. Через триклятущу хворобу, яка навіть вдень мучила, не бачив, горопаха, як магазини брудом пообростали, як деякі спритні продавці покупців обважували, з-під прилавка торгували.

По сигналу Перця зібрався консиліум з представників вищих торговельних інстанцій області. Скрушно похитавши головами, спеціалісти констатували, що «хвороба» у Цетнера перейшла в хронічну і лікуванню не піддається.

З Укоопспілки повідомили, що Цетнера з «почестями» виведено з торговельної мережі. Покупці зустріли цей захід одностайним схваленням.

ГЕ-ЕЙ, НА ВИСО-ОКІЙ ПОЛОНИНІ...

(Оповідка про те, як одним романтичним кандидатом у вівчарі менше стало)

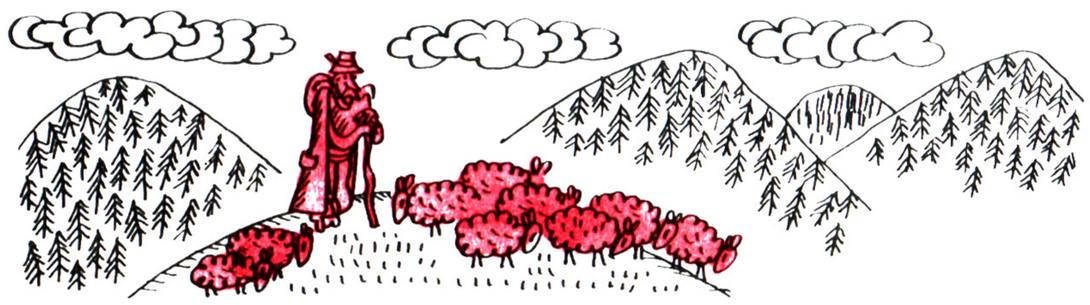

То не секрет, що цьогорічний сезон випасу овець на полонинах та сезон літніх відпусток уже за плечима. А все-таки на часі оповісти вам оцю історійку, бо ж сказано: готуй сани влітку, а воза взимку...

Почалося усе з вічної для «дикого» племені відпускників проблеми — як і де провести літню відпустку.

Згадалося, як деякі знайомі захлинались од захоплення: «Ах, ми підіймалися на полонину! Схід сонця там зустрічали!»..

Це й вирішило долю відпустки. «Подамся,— подумав,— на Закарпаття, на полонину. Та не на одну ніч, а на всю відпустку. Там же близько 43 тисяч гектарів полонин. Там же вівчарство — одна з основних галузей господарства, там же десятки тисяч овець, сотні вівчарів. От і примощуся десь вівчарем на полонині. Це ж тобі і природа, і цілюще гірське повітря, і схід сонця! Відпочину, ще й щось зароблю на чабануванні. З якого боку не глянь — романтика!»

В Ужгороді порадили:

— Ідіть на полонини, де велика рогата худоба. Туди дороги кращі, бо треба ж молоко звозити. На деяких полонинах і гуртожитки для пастухів та доярок є. Радіо, газети, кіно виїжджає, агіткультбригади бувають.

— Ні-і! Мені б туди, де вівці, поближче до трембіти, до сходу сонця. Там же вівчарі ціле літо живуть.

— Можна й туди. Там теж, знаєте, транзистори, спецодяг, намети. Продукти завозяться. Ну, і так далі...

Втішило й те, що потрапити на полонину, як виявилося, дуже просто: «Онде-о, бачите? То гора. Ото туди, а там — ще далі!»

Окрилений оптимізмом, попрямував на першу ж полонину.

Через кілька добрих годин виповз, нарешті, на гору, приземлився та почав усім ротом ковтати прославлене гірське повітря. І тут переконався, що народ правду каже: нагорі — видніше. Картина, яку мені усіма фарбами змальовували внизу, в Ужгороді, тут, нагорі, виглядала підмальованою рожевими фарбами.

— Чоловіче добрий,— сказали вівчарі,— або вам щось там унизу наплутали, або ви дорогу переплутали. Транзисторів отих у нас і в згадці нема, про газети вже й не кажемо. З спецодягу хіба що на плащ розщедряться. Ще чоботи гумові можуть дати, але із зарібку вирахують за них. На намет і не сподівайтеся, хоч для нічного сторожування він дуже пригодився б... А сонце он там сходить, але тиждень уже й не показується — самі бачите, яка погода.

Вночі вітер із дощем видули та виполоскали з мене разом із теплом і добру порцію романтичного духу, і я глянув на справу прозаїчним поглядом реаліста. А глянувши, зрозумів, що гаряче бажання місяць помилуватися на полонині сходом сонця мене не зігріє, а овече бекання — транзистора не замінить. Перспектива ж прожити місяць між небом і землею відірваним від усього світу Робінзоном мене не влаштовувала...

Але треба було щось робити. От і вирішив: до того, як на іншу полонину рачкувати, побуваю в колгоспах, людей розпитаю, щоб уже не промахнутися.

Колгосп «Нове життя» у Міжгірському районі одразу ж одпав: голова артілі Василь Іванович Скічка чистосердо, хоч і без особливого натхнення, змалював мені картину, яка видалася копією з уже баченої перед тим. Колгосп «Червона зірка» теж відпав.

Зметикував я, що треба брати курс на міцніші господарства.

В колгоспі імені Леніна знову ожила надія — все тут, бачу, добре. «Ось де, думаю, і про вівчарів як слід дбають». І голова артілі, Юрій Васильович Кінч, мало не вговорив мене. «Є,— сказав,— і транзистори, і агіткультбригади ходять, і все таке інше».

Та, як на біду, хлопчина один усе звів нанівець. «На тій он полонині,— сказав,— радіо є. А на Ростоці нема. І за все літо ніхто до нас не заглядав. Навіть зоотехнік ані разу не прийшла».

І помандрував я з Міжгірщини на Рахівщину. Примірився до артілі ім. Борканюка. Скажу вам, чудова артіль. Побільше б таких! Але знов не пощастило: роботи для мене не знайшлося, бо вівчарі заробляють тут добре, і місцем поступитися ніхто не захотів. До того ж у правлінні дізнався, що й тут із спецодягом тугувато, та й до транзисторів руки не дійшли.

Тицьнувся ще сюди, туди, а далі, не перебираючи уже, кинувся у колгосп «Верховина», що у самому-таки Рахові.

Голову артілі Івана Івановича Михалюка не застав. Але колгоспні вівчарі з полонини Кея втішили:

— У нас можна буде залишитися. А на другий рік зразу ж приїжджайте, бо в нас на вівчарів, мабуть, попит буде — свої можуть розбігтися.

— То чого ж? Адже схід сонця... Повітря свіже...

— Еге. Та не одним же повітрям живе чоловік. А нам ось за два місяці по п'ятнадцять карбованців авансу дали. Усе на потім відкладають.

— Тоді бувайте здорові!..

— А ви,— порадили гостинні хазяї,— підіть у Івано-Франківську область. Он хоча б по сусідству з нами на полонину Радуля. Там і харчі, і приміщення для вівчарів, і радіо, і намети є, і навідуються до них.

— Ні,— кажу,— пізно уже: відпустка кінчається. Треба відпочити день-два...

Словом, не вийшло з мене вівчаря. І хоч літні відпустки ще за горами, а вівці уже давно зійшли з гір, і полонини снігом укрилися, вирішив я усе-таки розповісти, як воно було.

Та відпускниками я голови собі не сушу — відпускник який завгодно може собі маршрут вибрати. А от для вівчаря він один — на полонину.

Тож і хотілося б цією оповідкою нагадати, щоб на Закарпатті, не очікуючи першого весняного грому, уже тепер добре подумали, як буде вівчарям наступного літа на полонинах житися, та й загодя за діло бралися.

Неможливого, звичайно, ніхто й не вимагає. Але що можна вже тепер для вівчарів на полонинах зробити, то, пробачте, треба таки уже зробити. І тут принагідно одна порада: активними посиланнями на традиційне бездоріжжя та ще на надцять і одну причину можна, зрозуміло, дещо пояснити, але аж ніяк не зарадити справі. Тут один тільки вихід є: треба, щоб «гей, на високій полонині» турбота про вівчаря — гей, на високому рівні була.

Д. МОЛЯКЕВИЧ,
спец. кор. Перця.

Новини про їхні порядки

ВІДПОВІДНА ОСВІТА

У марбурзькій газеті «Оберхессіше Цайтунг» (ФРН) з'явилось недавно таке оголошення: «Медичний асистент з гарним знанням анатомії шукає місце продавця м'яса».

Виходить, не марно Західна Німеччина називає себе «країною економічного дива» — не кожен може похвалитися такими кваліфікованими кадрами в торгівлі.

САМОЖИВОПИС

Життя цьому новому мистецтвознавчому терміну дав австрійський художник Гюнтер Брус. Він малює свої твори не на полотні, не на стінах, а на власному тілі. Одна віденська газета присвячує тепер цій «школі» цілий підвал, описуючи виставку на Біржевій площі. Газета підкреслює, що особливий успіх мають твори не самохудожників, а самохудожниць.

На превеликий жаль, прихильникам саможивопису доводиться час від часу відвідувати лазні, і їх твори неминуче зникають.

Недавно закінчився другий процес над алабамським куклуксклановцем Уїлкінсом. Присяжні виправдали його як такого, що акуратно сплачує податки і не замішаний у грошових махінаціях. А те, що руки Уїлкінса заплямовані кров'ю, на думку присяжних-расистів, не було злочином.

(З газет).

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

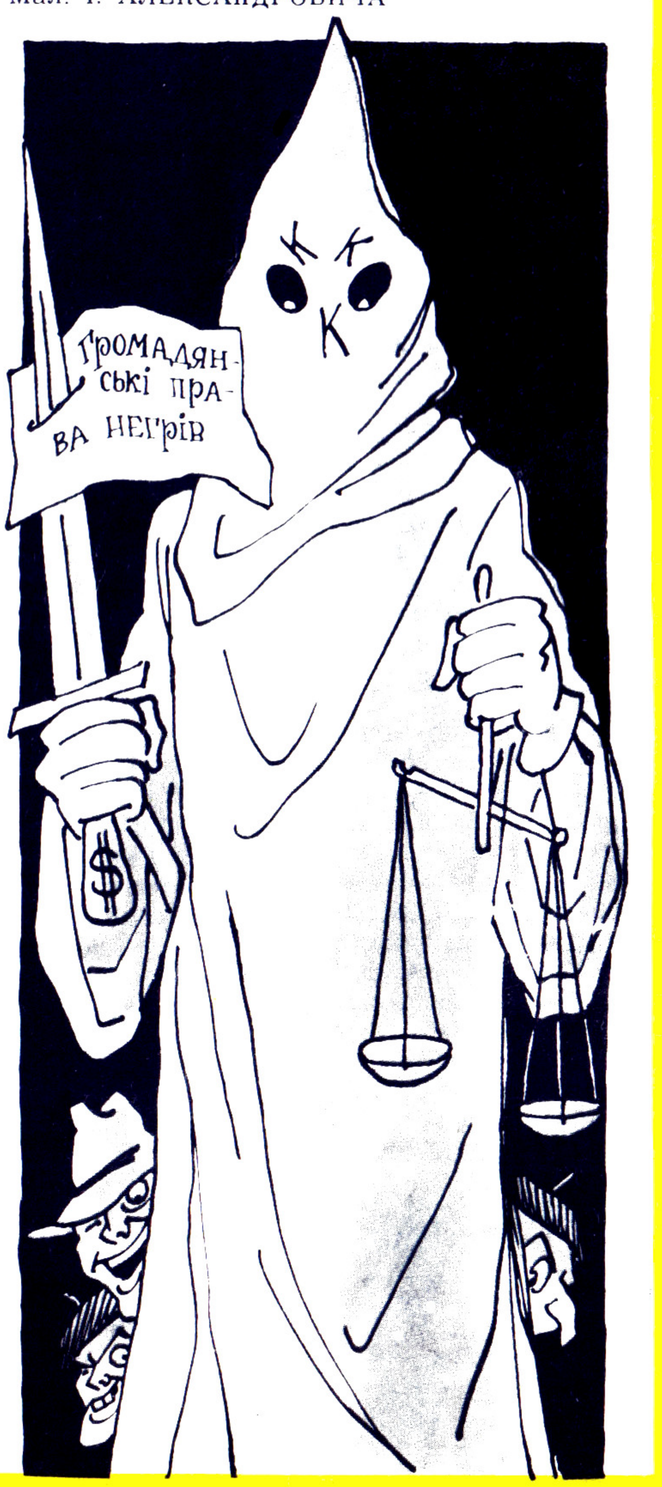

Оковпачена Феміда

ВИЧЕРПНА ІНФОРМАЦІЯ

Зубний технік з Бремена Вільфред Х. знав, що в Мельбурні вулиці забруковані золотом — всі говорили про це. Тому вирішив поїхати в Австралію. Через шість років він повернувся назад і попрохав притулку в Німецькій Демократичній Республіці. Про свої враження від Австралії він розповів так: «Одразу ж після прибуття в Австралію я зрозумів три речі: по-перше, що вулиці там зовсім не забруковані золотом; по-друге, що більшість вулиць там взагалі не забруковані; і по-третє, що мене та інших дурнів, які повірили брехні про австралійський рай, заманули туди саме для того, щоб брукувати вулиці».

ТОРГОВЕЛЬНА СТРАТЕГІЯ

Колись Наполеон казав, що кожен французький солдат носить у своєму ранці маршальський жезл. Про американських військовослужбовців можна сказати, що кожен з них носить у своєму ранці крамничку. Вони торгують сигаретами, губною помадою, протизачаттєвими засобами, жувальною гумою, наркотиками.

Військове міністерство США не перечило розповсюдженню меркантильного духу в армії: хто захоплюється комерцією, той не має часу задумуватися над іншими проблемами. Та раптом почали надходити скарги. Один капрал, наприклад, що торгував косметикою, давав у першу чергу звільнення тим солдатам, які купували у нього подарунки для своїх коханок, так би мовити, постійним покупцям. І військове міністерство змушене було наказом заборонити торгівлю. Але що може вдіяти наказ проти всесильного бізнесу?!

ТРИ ПОВІДОМЛЕННЯ З ВЕНЕСУЕЛИ

Венесуельські газети повідомляють: по-перше, твердження, що в країні не одержують достатнього харчування і тому виснажені до краю півмільйона дітей (це при загальному населенні в шість мільйонів!), не відповідає дійсності: міністерство охорони здоров'я запевняє, що йдеться лише про чверть мільйона; по-друге, рокфелерівський молочний трест у Каракасі, щоб підтримувати стабільні ціни на свою продукцію, щоденно виливає тисячі літрів молока в лагуну Маракаїбо; і, по-третє, рибалки скаржаться, що в лагуні Маракаїбо через забруднення води молоком неможливо ловити рибу.

Екзотична країна Венесуела!

ПРОГРЕС

Американський журнал «Тайм» поскаржився недавно на несподівані наслідки культурної допомоги Вашінгтона Індонезії. Виявляється, що антиамериканські лозунги, які так часто з'являються на вулицях індонезійських міст, «написані тепер правильною англійською мовою».

Поздоровляємо американських учителів з успіхом!

ПРИЗНАЧИЛИ ПІВНЯ В. О. КВОЧКИ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

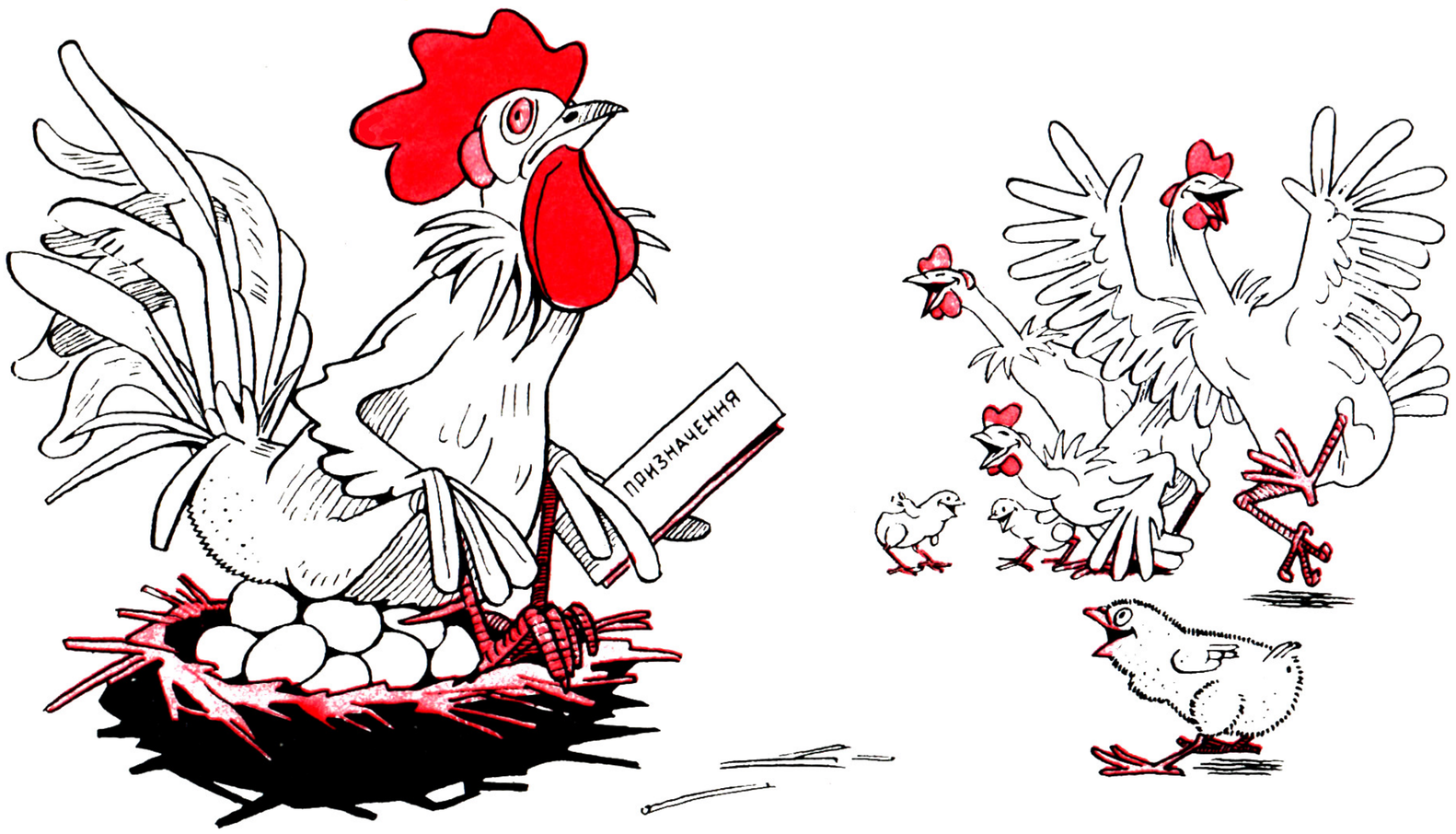

Курям на сміх.

СЛАВА без ЛАВРІВ

Так уже ведеться: одну людину прикрашає лавровий вінок, іншу скромність.

Ось ви, шановний читачу, чули про І. С. Гончарова, начальника будівельного управління «Гадячсільгоспбуду» тресту «Полтавсільгоспбуд»? Ні? А шкода. Ім'я цієї людини не сходить з уст жителів міста Лохвиці, Полтавської області. Про нього говорять студенти технікуму харчової промисловості і робітники сирзаводу, його ім'я шепочуть працівники побуту і цеху по обробці та зберіганню кукурудзи, його згадують тихим і не тихим словом щасливі новосельці.

І що ж? Жодного друкованого слова про цього унікального фахівця.

Автобус мчить у Лохвицю. У блокноті традиційне запитання: «Як ви досягли?..»

Інтерв'ю не вийшло. З причин тієї самої скромності начальник від інтерв'ю втік. Що ж, зрештою, як кажуть у народі, людина славна не словами, а своїми ділами. А в Лохвиці діла Гончарова на кожному кроці.

Наприклад, приміщення технікуму харчової промисловості, яке подарувало місту будівельне управління! Самі колони чого варті: не прості — саморозбірні, що не день, то по цеглині випадає.

А сирзавод! Якби три роки тому його звели як слід, за планом, хіба можливі були б такі чудеса: тільки сонечко пригріє, — течуть чорні струмочки. Це плавляться рулони толю, яким укрито дах заводу.

Коли наближаєшся до водонапірної башти, з'являється бажання зняти капелюха. Від захоплення. Жителі міста сміливо б'ються об заклад, що нічого подібного в історії будівництва не було і не передбачається.

Справа в тому, що водонапірна башта не стоїть, а висить. Не архітектура тобі, а справжній цирк! На 102 сантиметри відхилилася башта від своєї осі. І не падає.

Щоправда, ніхто не гарантований від того, що будь-якої хвилини вона не впаде. Може впасти. Більше того, за всіма законами фізики повинна впасти. Ось тільки на чию голову — невідомо.

Відомо лише, що не на голови Гончарова та його вірного соратника старшого виконроба Титаренка — творців цієї споруди. Бо вони наближатися до башти не наважуються: ще випрямляти примусять. А спробуй випрямити, коли фундамент її залитий не асфальтом, як передбачалося проектом, а звичайним цементним розчином— тим, що під рукою був.

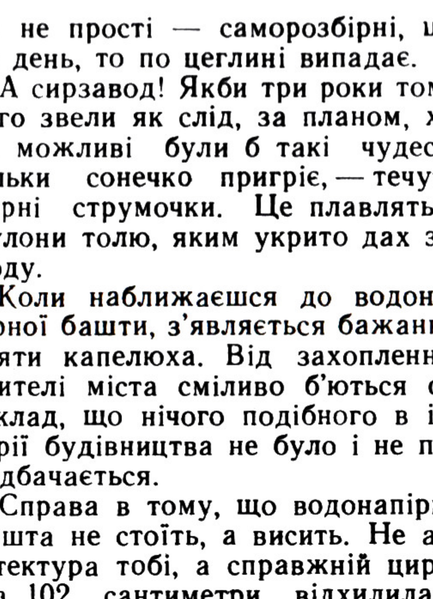

А цех по обробці та зберіганню кукурудзи! Яку винахідливість треба мати, щоб в одному об'єкті залишити на 70 тисяч карбованців недоробок!

Історично доведено, що в пам'яті людей залишаються імена і тих, хто будує, і тих, хто руйнує. Начальник управління і його підлеглі можуть спати спокійно. Вони чимало зробили для власного безсмертя. У багатьох новобудовах міста їхні написи викарбувані прямо на стінах квартир. Не подумайте, що ті написи якісь легкодумні, на зразок тих, що зустрічаються на лавах чи парканах. Ні, цілком солідні написи, скажімо. у вигляді вигадливих тріщин або просторих, мов амбразури, щілин.

В арсеналі будівельників багато виробничих секретів. Про всі вони, звичайно, не розповідають. Щоб часом не запозичили досвіду інші. Деякими ж охоче діляться.

Наприклад, один з секретів: працювати за методом «один за всіх». Один працює, інші гуляють.

Скажімо, на будівництві комбінату побутового обслуговування під час нашого візиту працювало лише четверо: двоє теслярів, двоє електриків.

— Головне не кількість, а якість, — радісно повідомили вони, намагаючись припасувати двері, що на 10 сантиметрів коротші стандарту.

А інші? За даними перевірки партдержконтролю, в управлінні лише за один квартал було понад 400 прогулів.

Нам здається несправедливим те, що одним знаменитостям віддається пошана, а іншим не дістається нічого. Адже слава, якою б вона не була, доброю чи недоброю, потребує визнання. Тому цей фейлетон ми й присвятили почесним майстрам браку, на чолі з І. С. Гончаровим, який, лише завдяки своїй винятковій скромності, досі залишався в тіні.

Ю. ПРОКОПЕНКО,
спец. кор. Перця.

Полтавська область.

Народні усмішки

УЖЕ РОБИВ...

До лікаря підходить чоловік і питає:

— Скажіть, будь ласка, що робити, щоб ніс не був червоним.

— На протязі року не пийте ніяких спиртних напоїв, тільки молоко,— відповів лікар.

— Це я вже робив...

— Коли?

— Та ще в дитинстві.

Повідомив М. ПОЙДА
з м. Берегове,
Закарпатської обл.

ТІЛЬКИ ЗИМОЮ

— У вас у клубі завжди так холодно? — запитали завідуючого клубом.

— Ні. Тільки зимою, — відповів той.

ЗНАЙШОВ ВИХІД

— Мені цей замок не підходить. Він замикається, але не відмикається, — сказав покупець у господарському магазині.

— А ви візьміть ще один, який відмикається, але не замикається, — каже продавець.

Повідомив М. ЗАСТОЛЬСЬКИЙ
з с. Корніловки,
Сайрамського району,
Чимкентської області.

П'ЯТИХВИЛИНКА

Подзвонили телефоном в одну установу, питають директора. Секретарка відповіла:

— Подзвоніть через три години, у нас зараз п'ятихвилинка.

Повідомив С. П. ОЛЕЩУК
з м. Володимир-Волинського,
Волинської обл.

БІЛЯ КАСИ КІНОТЕАТРУ

Одна бабуся підійшла до вікна каси кінотеатру і питає:

— Що у вас?

— «Чорні окуляри».

— А інших нема?

Повідомив Я. ПУРА
з м. Ровно.

ЧЕКАННЯ

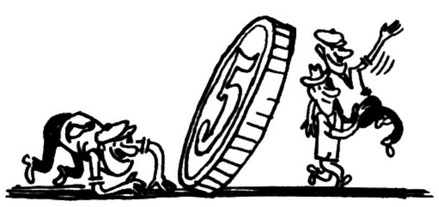

Жінка сидить у хаті і весь час підкидає в руці монету. Зайшла сусідка. Питає:

— Чого це ти п'ятаком граєшся?

А та:

— Ворожу. Оце як орлом монета упаде, значить, чоловік вип'є стільки, що додому сам дійде, якщо рішкою — значить, його принесуть...

— А якщо він прийде тверезий?

— Тоді монета стане руба.

Повідомив Є. ТУРЕНКО
з м. Запоріжжя.

Януш ОСЕНКА

ШКІЛЬНІ ЛІТА

(МОНОЛОГ СЕКРЕТАРКИ)

Алло! Хто говорить? Слухаю. Директор зайнятий. Шкільний товариш? Прізвище Завістовський? Зараз гляну, тут у мене списки всіх шкільних колег нашого директора. Четвертий «б» клас? Так, четвертий «б»... Завістовський... Це ви мали звичку називати нашого директора капустяним лобом, хоч він того дуже не любив. А коли директор поскаржився на вас учителеві, то ви обізвали його ябедником і обіцяли зробити з його носа макуху, що пізніше й виконали. Жарти? Може, й так, але директор дуже зайнятий. І пізніше теж не матиме часу. До побачення! (Кладе трубку. Знову дзвінок).

Слухаю! Так, секретарка директора Ковальського... Хто говорить? Слупчак? Директор дуже зайнятий. З вами обов'язково буде розмовляти? А, ви разом вчились у школі... Так, так... пам'ятаю... Слупчак... сьомий «г», хвилиночку... так... ви були кращим математиком у класі і все ж таки не дали директорові списати на екзамені, він заплутався у логарифмах і був змушений залишитись на другий рік. Так, так, згодна, що вам хотілось би поговорити з директором і згадати давні літа, але директор не має жодної вільної хвилини, і хтозна, чи буде її коли-небудь мати. Бувайте! (Відкладає трубку. Знову телефонний дзвінок).

Алло-оо-о! Так, секретаріат. Хто говорить? Головач! Директор зайнятий. Директор був вашим учнем? Коли? У п'ятому класі? Хвилинку... То це вас учні називали цвітною капустою? Прізвисько, як прізвисько? А ви, наприклад, називали директора недоумком і пеньком. Кажете, що це діло давнє? Але ви ще казали, що наш директор займає в класі місце, яке належить по праву якомусь нормально розвиненому хлопцеві, і що це звичайна школа, а не заклад для психічно недорозвинених дітей. Так... А двійка за півріччя? Ні, ні, директор дуже зайнятий... І в найближчі роки теж. До побачення!

Алло! Міжміська? Біла Підляска? Хто? Словікевич? Скільки ж раз вам говорити, що директор не має часу. Не може бути? Чому ж? Чи то не ви штовхнули директора у ставок під час уроку про розмноження жаб? А хто? Гомбчевський? І як ви можете спихати вину на товариша? Ні, то ви його штовхнули, ще й сказали, що то йому не зашкодить, бо він ніколи не миється. Що-о-о-о? То теж говорив Гомбчевський? Ви намагаєтесь знеславити шкільного товариша. Що? Давали списувати? Наш директор ніколи не списував! Нахабство! Бувайте! (Кладе трубку. Знову дзвонить телефон).

Слухаю... так, товаришу директоре, розумію. Подзвонити до керуючого Гомбчевського і попросити, щоб він вас хоч на хвилинку прийняв... так... так... розумію... шкільний товариш. Зараз! (Набирає номер).

Алло! Чи маю приємність розмовляти з секретаркою керуючого Гомбчевського? Дзвонять від директора Ковальського. Директор просить, щоб керуючий його прийняв. Дуже зайнятий? Але, може, він знайде хоч хвилинку? Директор його шкільний товариш. Слухаю... добре, зачекаю... так... так... четвертий «а»... А, так-таки низенький... пеньок... капустяний лоб... Так, то директор. Ябедник? Так, але Слупчак зробив йому за те з носа макуху. Не може бути?! Так ось чому керуючий штовхнув його у став на уроці про розмноження жаб! Чудовий жарт! І сказав, що то йому не завадить, бо він не миється?! Дотепно! У вівторок о восьмій? От директор зрадіє!

Переклад з польської
В. БІЛКУНА.

А КОЛИ ВЕЧЕРЯТИ?

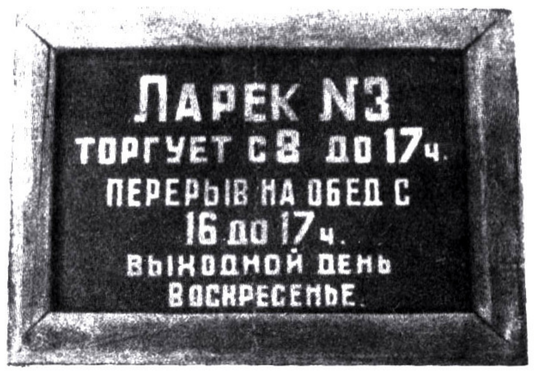

У Заліщиках (Тернопільська область) є ларьок, а на тому ларку та висить об'ява.

Не дуже вона зрозуміла, ясно тільки, що ларьок «обідає» до кінця робочого дня. А чому б у тій об'яві не дописати, що після 17 години ларьок зачинено на вечерю, а до 8-ої ранку — на сніданок?

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ **Про те, як у селі Корогоді, Чорнобильського району, керівники колгоспу «Заповіт Ілліча» закрили баню, а дехто вже й почав розтягати двері, вікна і навіть внутрішнє обладнання бані, — писалося в замітці «Рентабельність мочалки» («Перець» № 11).**

Заступник начальника Київського облуправління сільського господарства т. Коляда повідомив редакцію, що після виступу журналу на центральній садибі колгоспу знову відкрито баню, яка працює.

А п'ятирічним планом колгоспу у 1967 році передбачено будівництво нової бані.

★ **Мешканці міста Христинівки у листі до Перця (№ 15) поскаржилися на безладдя та неупорядкованість вулиць, розташованих за залізничною колією, у північній частині міста.**

Заступник голови Черкаського облвиконкому т. Корж повідомив, що факти, наведені в листі, підтвердилися.

Для наведення порядку на цих вулицях, райвиконком вжив таких заходів: замінюється лінія електроосвітлення, розпочато будівництво тротуарів, передбачено будівництво доріг з твердим покриттям.

★ **У тому ж номері журналу, у замітці «Одним махом» йшлося про те, що Черкаський облкниготорг комплектує посилки з перших-ліпших книжок та залежалих брошур, розсилає ці посилки колгоспам області і без згоди на це правлінь стягує з колгоспів гроші.**

Після виступу Перця завідуючим книжковими магазинами дана вказівка розсилати літературу лише за попередніми замовленнями колгоспів.

За несумлінне оформлення рознарядок розсилки літератури та слабку роботу по збиранню попередніх замовлень на директора бібколектора Найговзена та бухгалтера Старнавську накладені адміністративні стягнення.

Колгоспові імені Петровського, який відмовився одержувати посилку з непотрібною йому літературою, гроші у сумі 40 крб. повернуто.

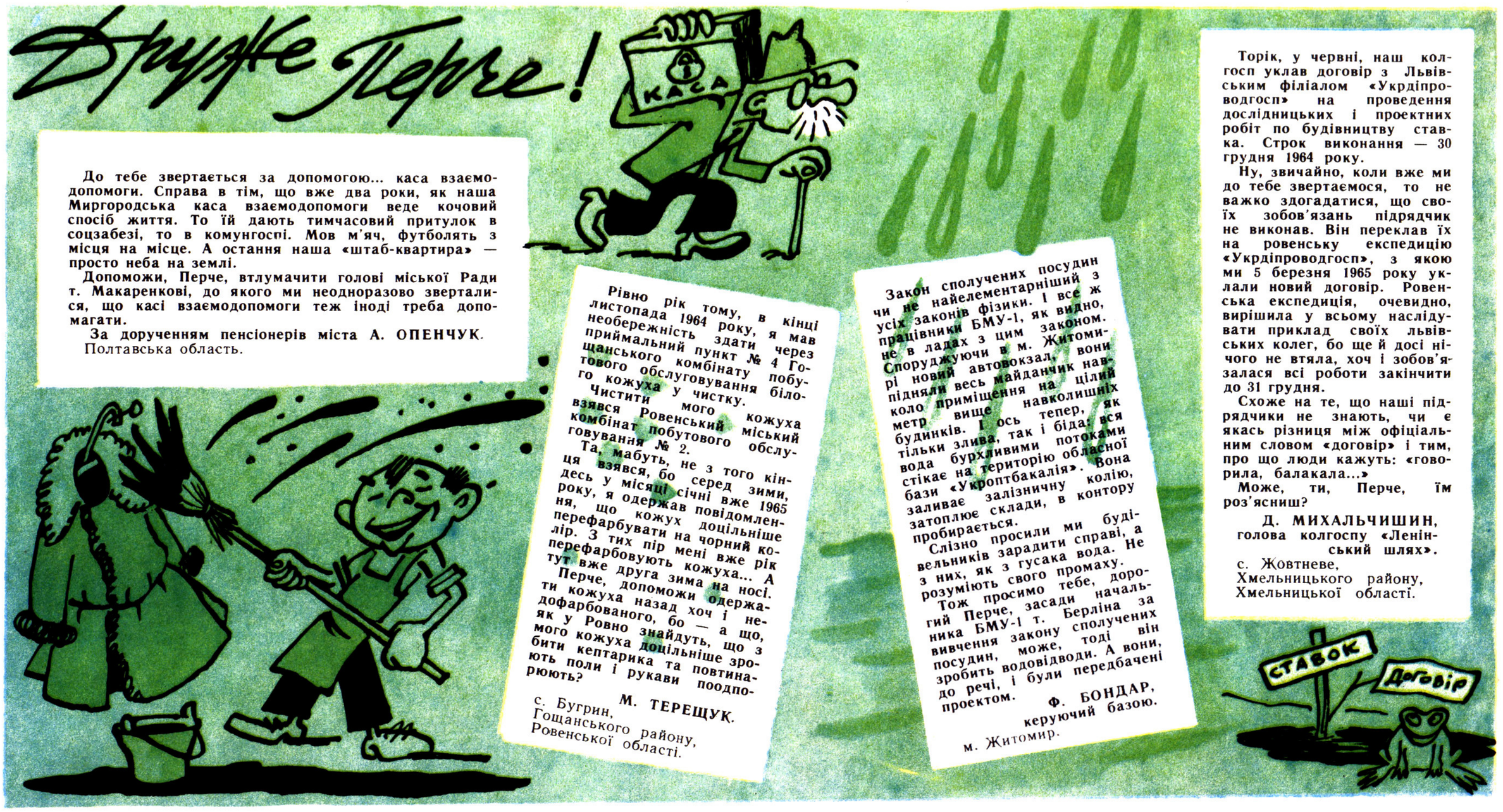

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: **Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.** Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць

Журнал «Перець» № 22 (561) (на украинском языке). Підписано до друку 4. XI. 1965 р. Папір 70×108 1/8 = 0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 09654. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 05366. Тираж 575.000 прим.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Бабуню, у мене через вас двійка з арифметики. Так до вас прикріпили двох відмінників, щоб ви підтяглися.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

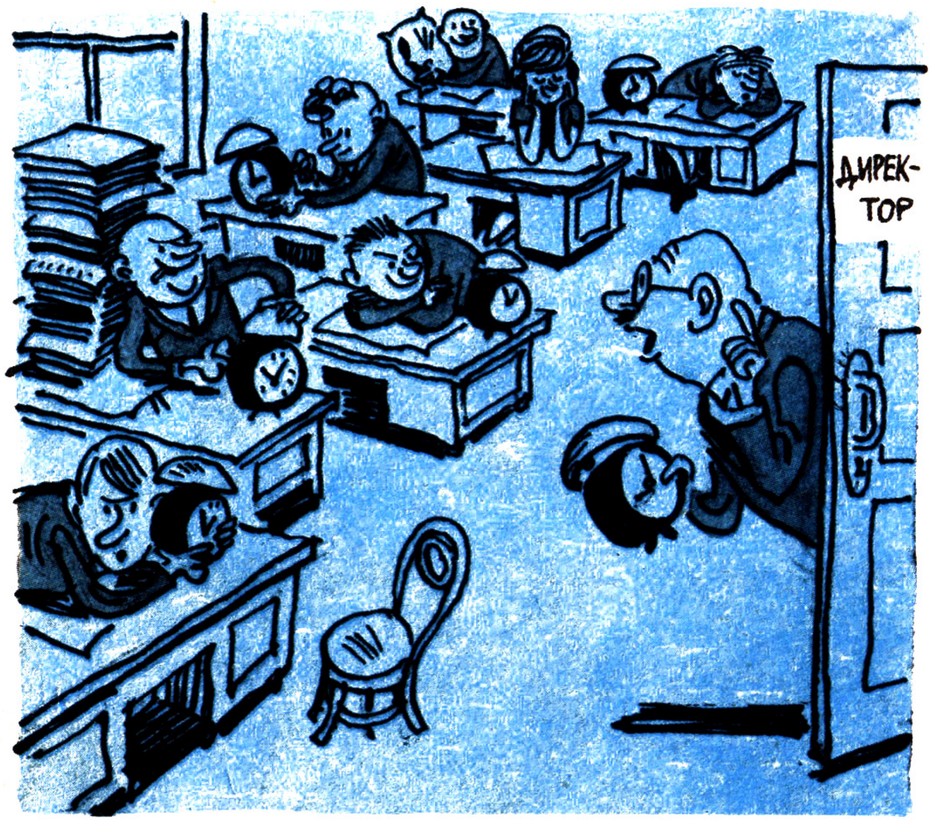

— Перед тим, як розпочати робочий день, звіримо будильники.

ВІНЕГРЕТ

Перцем

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

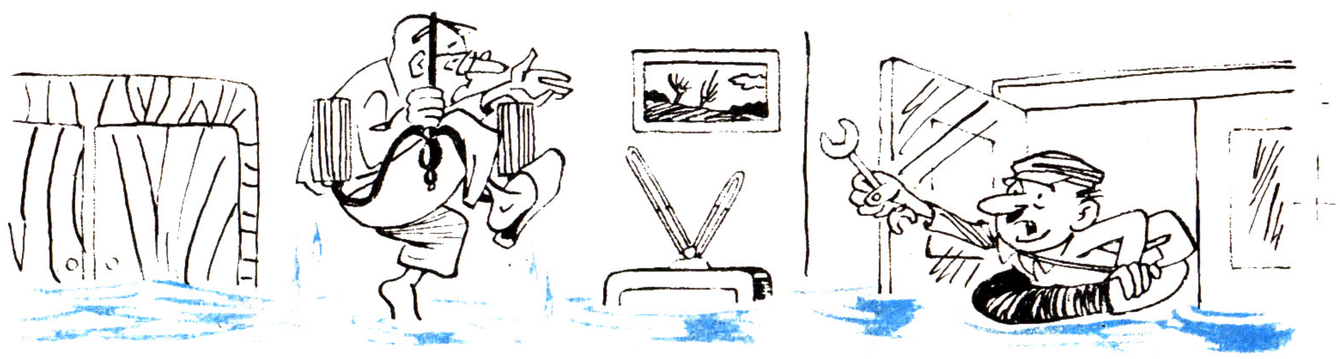

— Це ви викликали водопровідника?

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

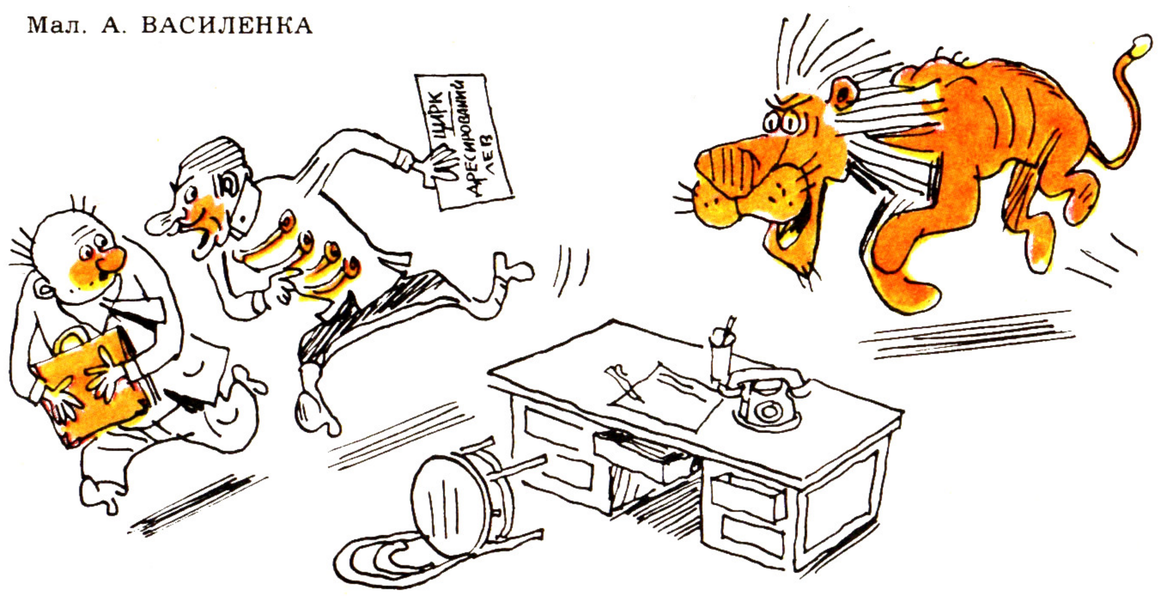

— Дресирування закінчимо в процесі роботи, товаришу директор.

Мал. ВЕ-ША

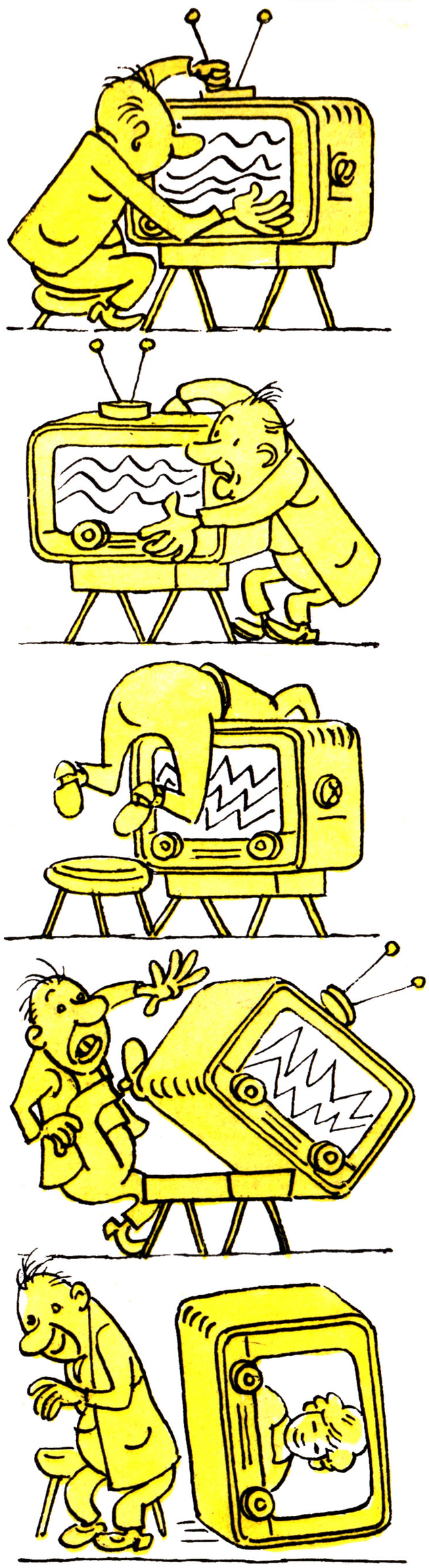

— Товариші телеглядачі, вибачаємось за технічні неполадки.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

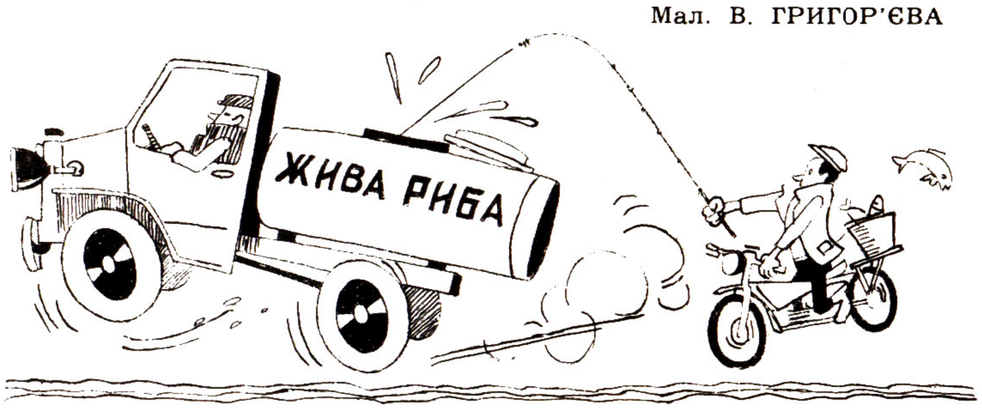

Без слів.